

Η μνημόνευση και τιμή στους χαρισματούχους πνευματικούς πατέρες ως έκφραση αυτοσυνειδησίας της Εκκλησίας

/ [Γνώμες](#)

Η πρόσφατη διοργάνωση του Διεθνούς Θεολογικού Συμποσίου προς τιμήν του μακαριστού Γέροντος Αιμιλιανού Σιμωνοπετρίτου, μιας εκ των σημαντικότερων πνευματικών μορφών της συγχρόνου Ορθοδοξίας, υπήρξε αφορμή όχι μόνον για έναν γόνιμο θεολογικό διάλογο, αλλά και για μία έντονη δημόσια συζήτηση γύρω από τον τρόπο με τον οποίο η Εκκλησία οφείλει να προσεγγίζει και να τιμά τους μεγάλους πνευματικούς πατέρες της.

Ιδιαίτερη αίσθηση προκάλεσε το άρθρο του π. Ιωάννη Χρυσαιγής, στο οποίο εκφράζονται σοβαρές επιφυλάξεις τόσο για την πραγματοποίηση του συγκεκριμένου Συνεδρίου όσο και, εμμέσως πλην σαφώς, για την ίδια την εκκλησιαστική πρακτική της δημόσιας μνήμης και μελέτης συγχρόνων γερόντων.

Δεν υπάρχει αμφιβολία ότι κάθε θεολογικός προβληματισμός είναι θεμιτός όταν

υπηρετεί την αλήθεια της Εκκλησίας. Η πατερική παράδοση ουδέποτε φοβήθηκε τον διάλογο, ακόμη και τον αντίλογο. Αντιθέτως, η θεολογία αναπτύχθηκε πάντοτε μέσα από τη διάκριση, την ελευθερία του εκκλησιαστικού φρονήματος και την υπεύθυνη ανταλλαγή απόψεων.

Ωστόσο, η συγκεκριμένη παρέμβαση του π. Ιωάννη Χρυσαιγή παρουσιάζει, κατά την εκτίμησή μας, ένα σοβαρό μεθοδολογικό πρόβλημα. Η αδιάκριτη γενίκευση, και ιδιαίτερα η σύγχυση μεταξύ του πώς οφείλει να βιώνεται η μοναχική ζωή και της ανάγκης για προβολή εκ μέρους της Εκκλησίας ή της κοινωνίας των μοναχικών κατορθωμάτων για οικοδομή των πιστών, στα οποία προβαίνει οδηγούν σε μία σειρά από θεολογικές συγχύσεις, ιστορικές ανακρίβειες και αλόγιστες παραποιήσεις, τα οποία καθιστούν αναγκαία μία νηφάλια αλλά αποφασιστική απάντηση.

[ΔΙΑΒΑΣΤΕ ΕΔΩ ΟΛΟΚΛΗΡΟ ΤΟ ΑΡΘΡΟ](#)